

25 listopada. Komentarz do Ewangelii o. Jacka Salija OP

(1 Mch 6,1-13) W czasie swojej wyprawy po górnej krainie król Antioch dowiedział się, że w Persji jest Elimais, miasto sławne z bogactwa, ze srebra i złota, że jest tam nadzwyczaj bogata świątynia, a w niej złote hełmy, pancerze i zbroja, którą pozostawił tam król macedoński Aleksander, syn Filipa, który panował najpierw nad Grekami. Udał się więc tam, usiłował zdobyć miasto i obrabować je, to mu się jednak nie powiodło, gdyż mieszkańcy miasta poznali jego zamiary. Stanęli do walki przeciwko niemu, a on musiał się wycofać. Z wielkim smutkiem powrócił stamtąd i udał się do Babilonu. Do Persji przybył do niego jakiś posłaniec z wiadomością, że pobite są te wojska, które były wysłane do ziemi judzkiej; przede wszystkim wyruszył Lizjasz na czele ogromnego wojska i został przez nich pobity; oni zaś stali się naprawdę mocni dzięki broni, wojsku, a także dzięki wielkim łupom, które zabrali pobitemu wojsku; zburzyli ohydę, którą wybudował na ołtarzu w Jerozolimie, świątynię wokoło otoczyli wysokimi murami jak poprzednio, a także jego miasto Bet-Sur. Gdy król usłyszał o tych wypadkach, zdumiał się i przeraził się do tego stopnia, że padł na łożo i ze smutku się rozchorował, bo nie tak się stało, jak sobie życzył. Przez wiele dni tam przebywał, gdyż przyszedł na niego ciężki smutek i nawet przypuszczał, że umrze. Przywołał więc wszystkich swoich przyjaciół i powiedział do nich: „Sen odszedł od moich oczu, a troska gniecie me serce; powiedziałem więc w swoim sercu: Doszedłem do tak wielkiej udręki i niepewności, w jakiej obecnie się znajduję, a przecież w używaniu swej władzy byłem łaskawy i

miłosierny. Teraz jednak przypominam sobie całe zło, którego dopuściłem się w Jerozolimie. Zabrałem bowiem wszystkie srebrne i złote naczynia, które tam się znajdowały, i bez przyczyny wydałem rozkaz, aby wytępić wszystkich mieszkańców ziemi. Wiem, że dlatego właśnie spotkało mnie to nieszczęście, i oto od wielkiego smutku ginę na obcej ziemi”.

(1 Mch 6,1-13)

W czasie swojej wyprawy po górnej krainie król Antioch dowiedział się, że w Persji jest Elimais, miasto sławne z bogactwa, ze srebra i złota, że jest tam nadzwyczaj bogata świątynia, a w niej złote hełmy, pancerze i zbroja, którą pozostawił tam król macedoński Aleksander, syn Filipa, który panował najpierw nad Grekami. Udał się więc tam, usiłował zdobyć miasto i obrabować je, to mu się jednak nie powiodło, gdyż mieszkańcy miasta poznali jego zamiary. Stanęli do walki przeciwko niemu, a on musiał się wycofać. Z wielkim smutkiem powrócił stamtąd i udał się do Babilonu. Do Persji przybył do niego jakiś posłaniec z wiadomością, że pobite są te wojska, które były wysłane do ziemi judzkiej; przede wszystkim wyruszył Lizjasz na czele ogromnego wojska i został przez nich pobity; oni zaś stali się naprawdę mocni dzięki broni, wojsku, a także dzięki wielkim łupom, które zabrali pobitemu wojsku; zburzyli ohydę, którą wybudował na ołtarzu w Jerozolimie, świątynię wokoło otoczyli wysokimi murami jak poprzednio, a także jego miasto Bet-Sur. Gdy król usłyszał o tych wypadkach, zdumiał się i przeraził się do tego stopnia, że padł na łożo i ze smutku się rozchorował, bo nie tak się stało, jak sobie życzył. Przez wiele dni tam przebywał, gdyż przyszedł na niego ciężki smutek i nawet przypuszczał, że umrze. Przywołał więc wszystkich swoich przyjaciół i powiedział do nich: „Sen odszedł od moich oczu, a troska gniecie me serce; powiedziałem więc w swoim sercu: Doszedłem do tak wielkiej udręki i niepewności, w jakiej obecnie się znajduję, a przecież w

używaniu swej władzy byłem łaskawy i miłosierny. Teraz jednak przypominam sobie całe zło, którego dopuściłem się w Jerozolimie. Zabrałem bowiem wszystkie srebrne i złote naczynia, które tam się znajdowały, i bez przyczyny wydałem rozkaz, aby wytępić wszystkich mieszkańców ziemi. Wiem, że dlatego właśnie spotkało mnie to nieszczęście, i oto od wielkiego smutku ginę na obcej ziemi”.

(Ps 9,2-3.4 i 6.16 i 19)

REFREN: Będę się cieszył z Twojej pomocy, Boże

Chwalić Cię będę, Panie, całym moim sercem,
opowiem wszystkie cudowne Twe dzieła.
Cieszyć się będę i radować Tobą,
zaśpiewam psalm na cześć Twego imienia, Najwyższy.

Bo ustępują moi wrogowie,
padają i giną przed Twoim obliczem.
Rozgromiłeś pogan, wygubiłeś grzeszników,
na wieki wymazałeś ich imię.

Poganie wpadli do dołu, który sami kopali,
w sidle przez nich ukrytym noga ich uwięzła.
Bo ubogi nigdy nie będzie zapomniany,
a nieszczęśliwych ufność nie zawiedzie na wieki.

Aklamacja (2 Tm 1,10b)

Nasz Zbawiciel Jezus Chrystus śmierć zwyciężył, a na życie rzucił światło przez Ewangelię.

(Łk 20,27-40)

Podeszło do Jezusa kilku saduceuszów, którzy twierdzą, że nie ma zmartwychwstania, i zagadnęli Go w ten sposób: „Nauczycielu, Mojżesz tak nam przepisał: «Jeśli umrze czyjś brat, który miał żonę, a był bezdzietny, niech jego brat weźmie wdowę i niech wzbudzi potomstwo swemu bratu». Otóż było siedmiu braci. Pierwszy wziął żonę i umarł bezdzietnie. Wziął ją drugi, a potem trzeci, i tak wszyscy pomarli, nie zostawiwszy dzieci. W końcu umarła ta kobieta. Przy zmartwychwstaniu więc którego z nich będzie żoną? Wszyscy siedmiu bowiem mieli ją za żonę”. Jezus im odpowiedział: „Dzieci tego świata żenią się i za mąż wychodzą. Lecz ci, którzy uznani są za godnych udziału w świecie przyszłym i w powstaniu z martwych, ani się żenić nie będą, ani za mąż wychodzić. Już bowiem umrzeć nie mogą, gdyż są równi aniołom i są dziećmi Bożymi, będąc uczestnikami zmartwychwstania. A że umarli zmartwychwstają, to i Mojżesz zaznaczył tam, gdzie jest mowa o krzaku, gdy Pana nazywa «Bogiem Abrahama, Bogiem Izaaka i Bogiem Jakuba». Bóg nie jest Bogiem umarłych, lecz żywych; wszyscy bowiem dla Niego żyją”. Na to rzekli niektórzy z uczonych w Piśmie: „Nauczycielu, dobrze powiedziałeś”, bo o nic nie śmieli Go już pytać.

Komentarz:

W dzisiejszej Ewangelii Pan Jezus całym swoim autorytetem potwierdził starotestamentalną wiarę w zmartwychwstanie ciała. Później, po Jego męce i zmartwychwstaniu, również Apostołowie z mocą przypominali, że kto nie wierzy w przyszłe zmartwychwstanie, przestaje być chrześcijaninem. Posłuchajmy na przykład, co pisze na ten temat Apostoł Paweł w Pierwszym Liście do Koryntian: „Jeżeli umarli nie zmartwychwstają, to i Chrystus nie zmartwychwstał. A jeżeli Chrystus nie zmartwychwstał, daremna jest wasza wiara, i aż dotąd

pozostajecie w waszych grzechach. Jeżeli tylko w tym życiu w Chrystusie pokładamy nadzieję, jesteście bardziej od wszystkich ludzi godni politowania” (1 Kor 15,16–19).

To prawda, że nasze zmartwychwstanie zaczyna się już teraz: jeżeli dzięki łasce Bożej podźwignęliśmy się ze śmierci duchowej i jeżeli staliśmy się świątynią Ducha Świętego. Ale byłoby wielkim błędem sądzić, że dar zmartwychwstania dotyczy tylko życia doczesnego. Taki błąd pojawił się już w czasach apostoelskich i Apostoł Paweł bardzo stanowczo mu się przeciwstawił. Hymenajos i Filetos – pisze w Drugim Liście do Tymoteusza – „odpadli od prawdy, twierdząc, że zmartwychwstanie już nastąpiło i wywracają wiarę niektórych” (2Tm 2,17-18). Prawda jest taka, że zostaniemy wskrzeszeni w dniu Sądu Ostatecznego i wówczas nasz Zbawiciel – cytuję teraz List do Filipian – „przekształci nasze ciała poniżone na podobne do swego chwalebного ciała, tą potęgą, jaką może On także wszystko, co jest, sobie podporządkować” (Flp 3, 21).

Otóż rzeczą trudną, a może nawet niemożliwą jest uwierzyć w przyszłe zmartwychwstanie takiemu człowiekowi, który – że posłużę się sformułowaniem Apostoła Pawła – „żyje według ciała i dąży do tego, czego chce ciało”. Natomiast jeżeli moje ciało staram się poddawać temu, co duchowe, i jeżeli rąk moich używam do czynienia dobra, a moich ust do głoszenia słów pokoju, i w ogóle jeżeli moje ciało przemieniam w różnorodne narzędzie dobra – wówczas wiara w przyszłe zmartwychwstanie zaczyna mi się jawić jako logiczne uwieńczenie tego sposobu życia.

Świetnie napisał o tym Apostoł Paweł w Liście do Rzymian: „Ci, którzy żyją według ciała, Bogu podobać się nie mogą. Wy jednak nie żyjecie według ciała, lecz według Ducha, jeśli tylko Duch Boży w was mieszka. Jeżeli zaś kto nie ma Ducha Chrystusowego, ten do Niego nie należy. (...) A jeżeli mieszka w was Duch Tego, który Jezusa wskrzesił z martwych, to Ten, co wskrzesił Chrystusa z martwych, przywróci do życia wasze śmiertelne ciała mocą mieszkającego w was swego Ducha” (Rz 8,8–11). I to właśnie jest najważniejsze: żebyśmy trwali w łasce uświęcającej, żeby mieszkał w nas Duch Święty.

O. Jacek Salij